

Predragi moj Ivan!

Danes sem molila za
dolin pisma od Tebe, poslala sem deklo na pošto
a pismu ga dobila, gotovo imaš mnogo dela, ali
pa, nič pravega! ⁴⁹ Ker sem Te zgodnjim pismu
pisala, da si kemalu jupati pišem, zato danes par
vstic črnos primam nič pravega za Te.

Ali si dobil moje pisma? Le kemalj čaka
novega pisma od Tebe, ker jednjega sem ga tolikrat pre,
čitala, da imam od besede vse v glavi. Piši mi kemalu,
Ti ne piš kerko kemalj jatkem pisma, ko drugo prij.

Ti nis je sedaj tega pisma; gotovo si boš
mislil, da sem sedaj resda lepega pomena, pa tudi,
da nij tako, dolgočas mi je veliko bolj kot ob slabem

slabem premenu, jaz vesem kaj je to! Sedaj bi bilo težje
in vedno težje mi je biti brez Tebe, kdaj bo vedno to p. krajju:

Ne pričuj, da bi Ti pisala, da sem se kaj
prebila, ker ti mijs mojica, ka bi jaz, in sa ne mislila se
Te zanesti — tako pa ne gre, kljub temu, da skrbimo, da
Ti to vselej napravim, da Ti pišem, koliko, sem težja. —

Jaz sem mislila, da kadar bom za gotovo izvedla kaj in
kako, da se bom čisto nič na Te mislila — pa sedaj tudi
mislim vedno, vedno več! Pa pama veselo, pa vsa mi
želostnega, vsaj si mi sekel, naj se skrbim, za prehodnje.

Uka pogledaj moje pisma, boš videl kako paj,
kajna so moja pisma, spominjajo se prave: zdaj sem
želostna, da se ne morem potolažiti, zdaj zopet vesela da
mij notne moje mojemu veselju. Tama seba ne poznam.

Te vedelja mi gotovo piši; jaz Ti bom pisala
kadar bom imela kaj pravega časa!

Dela imam vedno mnogo in vedno več ga bo
vedno na stamlat. — Ubi ad Trans. nisi dobit nič

odgovora, in ad prof., gotovo mijs nobenemu, to po polji!

Pisma — se zdaj mijs skupaj pospravila, zato ^{Te} ne morem
se danes posredati koliko jih je. Kitaru par nič pravega
časa, danes bi Ti lahko to stavila, da bi pisala, pa
se mi jbi bolj pametno, da Ti pišem, da prehodnje bom
je dobila, koliko časa, da bom skupaj pospravila vse.

Parim naj Ti, da sem petelina zbravila, a
kljub mojemu zbravljaju je poginil. Naj mi je bilo!

Ne vem! Najhitreje je imel davico, ker je kljan vedno
alpot imel, in togko papel, paža vsa črna. Gotovo

sem mu podaljšala za en teden življenja; vedela sem
mu bila vsa bela pika, p. zoltanu, precej je bil dober

in prišel pti, čez nekaj dnij pa zopet obšel tako kat
prosi, sili se me naj mu zopet svetujem, pogledala

sem, a videla da je vse belo in da mijs nič več
živim, in ves se mi je posrečilo da je se hiš ti dan

poginil. Pred par dnevi se je zlegel tako en majhen
beliček, kateri se mijs zelo darsa de, včeraj sem ga plo

v kuhinjo prišla, potem si lahko misliš kako je "le,
ten in, lučen". Tisti kateri je bil mājben ko si Ti bit pri
meni, je je pelik in nij več prijezen tako kot je bil.

Mislím, da Te ne dolgočasim s temi novicami. Sama
o ljubezni bi Ti pisala, pa potem nij konca ne kraja.
Da ko bi Ti mogla povedati kako Te ljubim bi pisala
samo o tem, pa kes vem, da mi je ne mogoco, pes se
mogocé tu daselj jaano popisati vse, zato raji apustim.

Kako z mojimi kójcami? Ti ne pes me, kako
kepe so se, ja, vsaj jih tudi čuvam kot dragocen
spomin! One so mi zbužale želostre in pesele misli,
gato so mi talika pri ljubljene. Da bi bila jaz vedla je
takeat, da bam čez nekaj dnij sinovance. Tvoja reovta
kaj bi bila narabila, je tako je bila mnoga peselja ko
sem talis kepe vice od Tebe dobila, khib temu, da sem
mislila, da so mi juabiti v slovo, abala sem se pri teh
mislík, osemu, kar more čez me pusti, in sedaj se taliko
bolj peselim, ker pidim, da to so bile samo senge

in da pesnica je vse lepšji in boljši za me. Oh kako
Ti kraj mene bil — koliko Ti imam za povedati o moji,
moji peselju — o peselju kojega si mi Ti predlagal Ivan na,
pravil, vsej si dobro vedel, da sem samo Tebe vednotje,
bila in kako bi bila moje življenje gremba, ako bi se
morala z drugim posvečiti. Sedaj mi nij treba nič si
poudobe drugih pred se postavljati, sedaj imam samo
Tebe, mi res, da si popolnoma moj !! Kako sem sre-
čna ko sem rešena teh skrbij, lbo to moj oarub
skazi življenje, sedaj sem, da si; vsaj upam, da
zdaj se ne bo to nič puzenšilo, mislim, da mi
nij se treba bati za Te. Ali je še mnogo, gatoro,
vendar upam, da ne bo se kaj takega zgodilo !

Danes je bila zopet sosedova danja, kakor
se čuje, je slabo za njo, kriva je mnogo sama, ker
more delati in tako moja žali.

Oci so vedno bolni, stotigjo gmeraj in žela,
so sitni, ne sem kaj bo, stara mati tudi slabi !

Ti veš kako bi je rada, da Ti vse ustumno povem,
absoluciji mi je jo pisavje postalo, upam, da tudi Tebi.

Kako človek čedalje več želi, scasih sem želela
samo eno kratko pismo od Tebe, zdaj miim popolnoma
zadovoljna se dohim dolgočasa, — želim si na vsak Tebe.

Ali si dobil je od župnika iz B. ? Kdaj bo
to najj pisala iz Rima?

Naj naj Ti se pišem, da Ti le več berata pošljim:
Gitaro ne boš hudi, se Te opušam ako si mi isti petar,
najj pošljat kot je bil prvi; zakaj opušam! Nisem
ali sem toliko skujšala, ali je postan drugi, ali
se mi pa jdi da je zdaj en malo večji kot je bil
prvič — ves samo en malo, toliko, da so se mi
zbrskile misli, da znabiti je pomenjen!

Danes je Mama iz B. pisala. Ne v nedeljo je
hotela mati iti doli, pa jej nisem jaz pustila, ker
kakor se peče najj par, najbolji je molčati. Danes
jo v pismu rabi, kdaj bo šla mati doli napovm.

Enkrat gotovo v kratkem.

Prinimale kaj besno svetajo, tudi ta drugo eno,
tudi bodo kmalu pičele. Kmalu bo leto kar je prišlo
Leop. v nam, mnogo se je od tistihkrat sprememilo.

Pisala sem, ače mi je pravil, da je glavar vtekel
da dobimo zbraonika v Pl., dva imata biti v Logat. zato
eden bo v Pl. eden v Log.

Čar se mi rabi da imas dovolj za danes zato kamem
Zapravim tinas in tise garkih pošilbov od
Prage to vedno ljubeci

Praga, dne 17/II 58

Janke